

Arrest

nr. 349 748 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN HEUVERZWYN
Helmkruidstraat 21
9032 WONDELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HEUVERZWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2024 treedt verzoekster in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster betreedt op 14 februari 2025 het Schengengrondgebied, in het bezit van haar Marokkaanse paspoort voorzien van een door de Spaanse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum voor toeristische doeleinden.

1.3. Op 27 maart 2025 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 24 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2025 werd ingediend door:

Naam: [E. O.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [B. F.] [RR: ...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)'

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- ACV Attest betalingen werkloosheid 03/2024 – 03/2025
- ACV attest betalingen werkloosheid 05/2024 – 06/2025
- Afspraakdetail UZGent + verwijfsbrief 20.12.2024 + overzicht medicatielijst
- Beslissing RVA – weigering vrijstelling, beschikbaar blijven arbeidsmarkt dd 12.09.2012
- Brief RVA werknemer met gezinslast – betaling onderhoudsgeld dd 21.11.2023
- RVA – aangifte wijziging gezinstoestand 18.06.2025
- Zelf opgemaakt overzicht maandelijks inkomsten/uitgaves + facturen en rekeninguittreksels
- Aanslagbiljet 2024 – inkomsten 2023
- Aanslagbiljet 2020 – inkomsten 2019

Vooreerst wat betreft de documenten op naam van betrokkene met betrekking tot de inschrijving in een interimkantoor, overzichten gesprekken en opdrachten VDAB en de lijst van werknemers, kan hiermee geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is immers weldegelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken opdat is voldaan aan artikel 40ter en niet een derde of een familielid van de Belg. Het dient uitsluitend te gaan om de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger (zie daartoe Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019 en arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Referentiepersoon ontvangt dus werkloosheidsuitkeringen. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet schrijft expliciet voor dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking komt indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Betrokkene legt een beslissingsformulier voor van de RVA dd 12.09.2012 waaruit blijkt dat zijn vraag om vrijgesteld te worden van de bepalingen inzake activering van het zoekgedrag naar werk werd geweigerd. Kortom wil dit zeggen dat hij geen vrijstelling heeft en hij beschikbaar moet blijven voor de arbeidsmarkt. Dit document dateert van 2012, wat de actuele situatie betreft is momenteel onbekend. Betrokkene legt verder nog 2 verwijfsbrieven van een arts voor, een afspraakdetail van UZGent en een overzicht van medicatiebehandelingen. Uit de voorgelegde documenten kan men niet opmaken dat hij vrijgesteld is van de actieve zoekplicht naar werk. Er ligt geen enkel objectief bewijs voor waarin de RVA of VDAB attesteert dat de referentiepersoon omwille van medische redenen vrijgesteld is van de zoekplicht naar werk. Het is niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen wie vrijgesteld is van de

plicht om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, enkel de daartoe bevoegde instanties (RVA, VDAB) kunnen dit bepalen. Uit niets blijkt verder dat referentiepersoon actief op zoek is naar een voltijdse tewerkstelling (bv. sollicitatiebewijzen) of dat hij zich bijvoorbeeld bijschoolt om voor passende tewerkstellingen te kunnen solliciteren etc. Bij gebrek aan concreet bewijs dat referentiepersoon dus actueel actief op zoek is naar werk of dat hij hiervan vrijgesteld is, kan de werkloosheidsuitkering van ACV niet in aanmerking worden genomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De aanslagbiljetten kunnen niet anders doen stellen. Ze zijn ten eerste gedateerd gezien het om inkomsten gaat van 2023 en 2019. Ook kan men hier in vaststellen dat hij voordien al een werkloosheidsuitkering genoot. Zoals reeds vermeld wordt niet bewezen dat de referentiepersoon actief werk zoekt of vrijgesteld is van de actieve zoekplicht naar werk.

Het komt aan betrokkene toe voldoende duiding te scheppen rond de door hen voorgelegde documenten, de aanvraag te vervolledigen en te actualiseren.

Er werden tal van documenten voorgelegd in kader van de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. De behoefteanalyse is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de voorgelegde stukken niet in overweging genomen kunnen worden.

Het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In haar synthesesmemorie vat zij dit middel, en haar repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

“In de wet staat, in art 40 ter vreemdelingenwet

[...]

De wet stelt dat:

- *De gezinshereniger, de belg, moet bewijzen dat hij beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*
- *Die tenminste 120% van het leefloon OCMW bedragen*
- *Er geen rekening gehouden wordt met kinderbijslag, en ziekte uitkeringen*
- *Met werkloosheidsuitkeringen wordt enkel rekening gehouden indien bewezen wordt dat men actief werk zoekt*

De volgende stukken werden overgelegd in het kader van de procedure

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- *ACV Attest betalingen werkloosheid 03/2024 – 03/2025*
- *ACV attest betalingen werkloosheid 05/2024 – 06/2025*
- *Afspraakdetail UZGent + verwijfsbrief 20.12.2024 + overzicht medicatielijst*
- *Beslissing RVA – weigering vrijstelling, beschikbaar blijven arbeidsmarkt dd 12.09.2012*
- *Brief RVA werknemer met gezinslast – betaling onderhoudsgeld dd 21.11.2023*
- *RVA – aangifte wijziging gezinstoestand 18.06.2025*

- Zelf opgemaakt overzicht maandelijks inkomsten/uitgaves + facturen en rekeninguittreksels
- Aanslagbiljet 2024 – inkomsten 2023
- Aanslagbiljet 2020 – inkomsten 2019

Het is de Belg, zijnde de heer [B.], die moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt Zie de bestreden beslissing:

[...]

Aangezien de heer [B.] geniet van een werkloosheidsuitkering wordt zijn actieve zoektocht naar werk bekeken

[...]

Tegenpartij stelt in haar nota

Wat de ontvangen werkloosheidsuitkering betreft, stelt artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingewet uitdrukkelijk dat die niet in overweging mogen worden genomen indien de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief werk zoekt.

Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon niet actief op zoek is naar werk.

En verder

Zij stelt evenwel dat de referentiepersoon ernstig ziek is en dus niet actief op zoek kan gaan naar werk.

Het betoog van verzoekende partij is laconiek en niet ernstig

Concluante is het hier niet mee eens

Zij toont aan, aan de hand van de stukken, dat haar echtgenoot, de referentiepersoon, ernstig ziek is en dus niet kan gaan zoeken naar werk

Zij legt een aantal medische stukken voor

[...]

Waaruit de aandoeningen blijken

De heer [B.] heeft een blijvende arbeidsongeschiktheid opgelopen van minder dan 33% en meer dan 0%

[...]

Tegenpartij stelt

Verzoekende partij kan en dient aldus wel degelijk werk te zoeken in een sector waar er geen zware belasting is voor de linker pols.

Dit is veel te kort door de bocht

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat concluante veel meer mankeert dan alleen maar een zwelling aan de pols

De dienst vreemdelingenzaken stelt ook:

Er werden tal van documenten voorgelegd in kader van de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. De behoefteanalyse is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de voorgelegde stukken niet in overweging genomen kunnen worden.

Dat is niet correct

Immers, zijn de bestaansmiddelen effectief ontoereikend

De heer [B.] leeft van een werkloosheidsuitkering van 18590 EUR/jaar

Zie zijn belastingaangifte

[...]

Dat is dus maandelijks 1549,17 EUR

Voor gezinshereniging in België moet de persoon bij wie het gezin zich voegt, aantonen dat hij of zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in het levensonderhoud van zichzelf en de gezinsleden te voorzien, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand.

Het vereiste minimumbedrag is gekoppeld aan het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen (GGMMI), zoals bepaald door CAO 43 (momenteel € 2.070,48 per maand sinds mei 2024).

Sinds augustus 2025 gelden er strengere regels: men moet nu minstens 110% van het GGMMI verdienen.

Maar met dit laatste moet geen rekening gehouden worden.

De nieuwe wet is immers niet van toepassing in deze zaak.

Verzoeker heeft geen 2070 EUR inkomsten per maand

Onder dat bedrag is men gehouden een behoefteanalyse te maken

Zie rechtsleer

Onder dat bedrag mag DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren (artikel 12bis, §2, vierde lid Vw). DVZ moet dan eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. Normaal gezien zouden stabiele en regelmatige inkomsten boven de Belgische bijstandsnorm dus moeten volstaan. Toch voorziet de Belgische Verblijfwet dat DVZ een individuele behoefteanalyse moet uitvoeren bij elk inkomen dat lager is dan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Voor het onderzoek van de individuele behoefteanalyse maken de aanvragers best zelf alle nuttige informatie en bewijzen over hun financiële situatie over aan DVZ op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Dit blijkt vaste rechtspraak van de RVV

Vaste RvV en RvS-rechtspraak veroordeelt beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de

conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251.

Hier zegt men dat niet te moeten doen omdat men zich beperkt tot het stellen dat men geen rekening moet houden met de voorgelegde inkomstenbewijzen, omdat verzoeker niet bewijst dat hij actief zoekt naar werk.

Zie de nota van tegenpartij

Aangezien met de voorgelegde bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden, diende de Belgische Staat ook niet over te gaan tot een behoefteanalyse.

Het doel van deze analyse is dan niet om de uitgesloten inkomsten (zoals leefloon) alsnog mee te tellen, maar om aan te tonen dat de uitgaven van het gezin (bv. door een zeer lage huurprijs) zo laag zijn dat het rechtsgeldige inkomen in de dagelijkse behoeften kan voorzien.

In casu slaagt concludant er in om in de dagelijkse behoeften te voldoen”.

In casu diende verzoekster, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luiden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over behoorlijke huisvesting die als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en dewelke voldoet aan de wettelijk geldende criteria inzake veiligheid en hygiëne. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria waaraan het onroerend goed moet voldoen alsook de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]”

Inzake de bestaansmiddelenvereiste voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet nog wat volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De vreemdeling legt hiervoor bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling rekening met alle geldige bewijzen die in dit verband door de vreemdeling werden voorgelegd. De Koning kan bepalen welke documenten, in voorkomend geval, kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van de behoefteanalyse.”

In de voorliggende zaak wordt het niet betwist dat de enige bestaansmiddelen die werden aangebracht in het kader van de aanvraag de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon uit werkloosheidsuitkeringen betroffen. Opdat deze werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen dient, gelet op voormelde wetsbepaling, ook het bewijs te worden geleverd dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 nog dat de enigen die een werkloosheidsuitkering genieten maar in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toch zijn vrijgesteld van het leveren van het bewijs actief op zoek te zijn naar werk, de personen zijn die conform de geldende werkloosheidsreglementering zijn vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt (punten B.17.6.3 en 17.6.4 en B.55.3).

Verzoekster betwist niet dat zij naliel enig bewijs voor te leggen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk, zoals vereist door de wet. Zij betoogt evenwel dat zij, aan de hand van de door haar aangebrachte stukken, heeft aangetoond dat haar echtgenoot ernstig ziek is en dus geen werk kan zoeken. Aan de hand van deze stukken stelt zij dat haar echtgenoot een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft van minder dan 33%. Het verweer in de nota dat haar echtgenoot *“wel degelijk werk kan zoeken in een sector waar er geen zware belasting is voor de linker pols”* is volgens haar te kort door de bocht, nu zij stelt dat haar echtgenoot veel meer mankeert dan alleen maar een zwelling aan de pols.

Met dit betoog toont verzoekster echter hoegenaamd niet aan dat de volgende beoordeling in de bestreden beslissing incorrect of onwettig is: *“Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet schrijft expliciet voor dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking komt indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Betrokkene legt een beslissingsformulier voor van de RVA dd 12.09.2012 waaruit blijkt dat zijn vraag om vrijgesteld te worden van de bepalingen inzake activering van het zoekgedrag naar werk werd geweigerd. Kortom wil dit zeggen dat hij geen vrijstelling heeft en hij beschikbaar moet blijven voor de arbeidsmarkt. Dit document dateert van 2012, wat de actuele situatie betreft is momenteel onbekend. Betrokkene legt verder nog 2 verwijsbrieven van een arts voor, een afspraakdetail van UZGent en een overzicht van medicatiebehandelingen. Uit de voorgelegde documenten kan men niet opmaken dat hij vrijgesteld is van de actieve zoekplicht naar werk. Er ligt geen enkel objectief bewijs voor waarin de RVA of VDAB attesteert dat de referentiepersoon omwille van medische redenen vrijgesteld is van de zoekplicht naar werk. Het is niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen wie vrijgesteld is van de plicht om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, enkel de daartoe bevoegde instanties (RVA, VDAB) kunnen dit bepalen. Uit niets blijkt verder dat referentiepersoon actief op zoek is naar een voltijdse tewerkstelling (bv. sollicitatiebewijzen) of dat hij zich bijvoorbeeld bijschoolt om voor passende tewerkstellingen te kunnen solliciteren etc. Bij gebrek aan concreet bewijs dat referentiepersoon dus actueel actief op zoek is naar werk of dat hij hiervan vrijgesteld is, kan de werkloosheidsuitkering van ACV niet in aanmerking worden genomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder de voorgelegde stukken in rekening heeft gebracht en deze op wetsconforme wijze heeft getoetst aan de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, rekening houdend ook met voormelde uitspraak van het Grondwettelijk Hof. Indien de Belgische echtgenoot de mening is toegedaan dat hij op grond van zijn huidige medische problemen alsnog moet worden vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, komt het hem toe zich opnieuw te richten tot de hiervoor bevoegde diensten. Er blijkt evenwel niet dat hij dit heeft gedaan. In de gegeven omstandigheden kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder zich correct op het standpunt heeft gesteld dat verzoekster niet het bewijs heeft geleverd dat haar Belgische echtgenoot is vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en dus van de verplichting te bewijzen dat hij actief werk zoekt, en dus dat diens inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, bij gebrek aan bewijs dat hij actief werk zoekt.

Verzoekster kan in de gegeven omstandigheden evenmin overtuigen dat verweerder een behoefteanalyse had moeten doorvoeren. Uit wat voorafgaat, volgt immers dat zij bij haar aanvraag geen bestaansmiddelen heeft aangetoond waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder op wettige wijze heeft kunnen oordelen dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. De in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse dringt zich immers slechts op voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij vat dit middel in zijn synthesememorie samen als volgt:

“Concluante stelt dat de weigering van gezinshereniging een disproportionele inbreuk vormt op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven.

Hier zijn immers bijzondere omstandigheden (de ernstige ziekte van de partner van concluant, waardoor voortdurende zorg van concluant nodig is, waardoor terugkeer van concluant naar land van herkomst onmogelijk is).

De RVV moet een belangenafweging maken tussen het belang van de overheid (migratiebeheer, financiële stabiliteit) en het belang van het gezin.

Haar verblijf wordt hier onwettig

En op termijn zal zij het land moeten verlaten

Het bevel heeft tot gevolg dat het gezins- en familieleven van concluant ernstig wordt geschaad

EHRM, Hoti tegen Kroatië, nr. 63311/14 van 26 april 2018

Het EHRM herhaalt dat maatregelen die het recht op verblijf beperken, in bepaalde gevallen een schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden, indien deze onevenredige gevolgen hebben voor het privé- of gezinsleven van de verzoeker. Artikel 8 EVRM kan ook een positieve verplichting inhouden om een verzoeker een effectief en toegankelijk middel te bieden om zijn rechten uit hoofde van dat artikel te genieten.

Er zijn hier onevenredige gevolgen voor het privéleven en de gezondheid van concluant

Het gaat verzoeker niet om het verkrijgen van een vrijgeleide”.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 juncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder op wettige wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en deze helemaal niet tot doel of gevolg heeft dat verzoekster het Belgische grondgebied zou moeten verlaten. Ten overvloede wordt opgemerkt dat zij ook helemaal niet concreet aantoonde dat haar echtgenoot voortdurende zorg door haar nodig zou hebben. Ofwel doet verzoeksters echtgenoot een inspanning om werk te zoeken ofwel doet hij een nieuwe aanvraag om hiervan te worden vrijgesteld bij de bevoegde instanties, waarna het verzoekster vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen om haar echtgenoot te vervoegen in België. Hiermee blijkt geen disproportionele inbreuk op het recht op privé- of gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekster evenmin aantoonde zelf gezondheidsproblemen te hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS